Putyin orosz elnök beszéde az ENSZ Közgyűlésében 2015.09.29.

Tisztelt Elnök úr! Tisztelt Főtitkár úr! Tisztelt Kormányfők és Elnökök! Hölgyeim és Uraim!

Az ENSZ 70. jubileuma jó alkalom arra, hogy visszatekintsünk a történelemre és beszéljünk a jövőnkről. A fasizmust legyőző országok 1945-ben egyesült erővel hozzáfogtak, hogy megteremtsék a háború utáni világ alapjait. Szeretnék emlékeztetni rá, hogy a kulcskérdés, az országok közötti viszonyok elveinek megteremtése, az ENSZ létrehozása a Jaltai konferencián a Hitler-ellenes koalíció tagjai által. A Jaltai béke, annak rendszere tíz és tízmillió ember élete árán épült fel két olyan világháború következményeként, amelyek átviharzottak a Földünkön a XX. században. Azonkívül legyünk objektívek, ez a rend segített az emberiségnek átvészelni az elmúlt hetven évet, és megóvta a világot a nagyobb tragédiáktól, habár ezek az évek sem múltak el drámai események nélkül.

Az ENSZ az a struktúra, amelyhez fogható nincsen legitimitását, képviseleti erejét és univerzális jellegét tekintve. Az utóbbi időben egyre több kritika éri, hogy nem működik elég effektíven, az általa elfogadott határozatok megvalósítása sokszor meghatározhatatlan akadályokba ütközik, mindenekelőtt a Biztonsági Tanács tagjaira vonatkozóan. Ugyanakkor szeretnék rávilágítani, hogy nézetkülönbségek mindig voltak az elmúlt 70 év folyamán is. A vétójoggal sokan éltek, az USA, Nagy-Britannia, Franciaország, Kína és a Szovjetunió, később Oroszország is. Ez így természetes egy ilyen sokarcú és sokféle képviseletet ellátó szervezet esetében. Amikor megalakult az ENSZ senki sem gondolta, hogy ott mindig és mindenben tökéletes egyetértés fog uralkodni. Éppen ez ennek a szervezetnek a feladata, hogy megkeresse és megkösse a szükséges kompromisszumokat, ereje éppen a sokféle vélemény és álláspont összehangolásában rejlik.

Az ENSZ égisze alatt megvitatott kérdések ajánlásokként nyernek elsődleges formát, vagy egyáltalán nem öltenek semmilyen formát. A diplomata nyelvezet szerint „átmennek, vagy nem mennek át". Bármely ország, amely meg akarja kerülni ezt a rendtartást az ENSZ alapokmányával és a modern nemzetközi jog normáival ütközik.Mindannyian tudjuk, hogy a hidegháború után a világban egyetlen domináns erőközpont jött létre. Azokat, akik akkor ennek az piramisnak a csúcsán helyezkedtek el csábította a gondolat, hogy ha ők ilyen erősek és különlegesek, akkor mindenkinél jobban tudják hogy mi a teendő. Ezért nincs is szükség rá, hogy az ENSZ szervezetével

egyeztesseneknk, amelyik ahelyett, hogy automatikusan meghozza a szükséges határozatokat, csak zavarja őket, ahogy mifelénk mondják „folyton láb alatt van.”

Már arról is vitát nyitottak, hogy ez a szervezet abban a formában, ahogyan akkor létezett már elöregedett és már teljesítette történelmi küldetését. Nyilvánvaló, hogy a világ változik, és az ENSZ számára is szükséges, hogy alkalmazkodjék a változásokhoz. Oroszország készen áll, hogy széles konszenzus alapján minden partnert bevonva részt vegyen a szervezet továbbfejlesztési munkálataiban. Ugyanakkor ellenzünk és veszélyesnek ítélünk minden olyan próbálkozást, amely az ENSZ legitimitását és befolyását gyengítené. Ez a nemzetközi kapcsolatok rendszerének egészét veszélyezteti, és romba döntheti azt. Akkor már valóban nem marad más rendezőelv számunkra, mint az erő, a legerősebb joga a cselekvéshez.

Ám ebben az új világban már az egoizmus az uralkodó elv a kollektív munka helyett. Ebben az új világban már egyre kevésbé jut érvényre az egyenlő jogok, a reális demokrácia és szabadság elve. Ebben a világban a szabad és valóban független országok helyett szaporodni fog a kívülről irányított protektorátusok száma. Mi is valójában az országok szuverenitása, amelyről előttem már szóltak a kollégák? Ez mindenekelőtt a szabadság kérdése, országunk, népeink, az emberek saját sorsának szabad megválasztása.

Egyébként tisztelt kollégák ebben az összefüggésben szót kell emelnünk az államhatalom úgynevezett legitimitásának kérdéséről is. Nem szabad játszani és manipulálni a szavakkal. A nemzetközi jog és a nemzetközi ügyek kérdésében minden meghatározás érthető, átlátható, egységesen értelmezhető és érthető kritériumok alapján kell hogy történjen. Mi valamennyien különbözőek vagyunk, és ezt tisztelnie kell mindenkinek.

Senkit nem lehet kötelezni arra, hogy valakik által meghatározott egységes fejlődési modell és recept szerint éljen. Egyikünk sem felejtheti a múltat. Mi is jól emlékszünk a Szovjetunió példájára, amikor szociális kísérletezés folyt, és saját ideológiai elképzeléseink alapján egyik-másik országban olyan változásokat erőltettünk, amelyek egy sor tragikus következményt vontak maguk után. Nem a fejlődést, hanem a degradációt hozták el ezek a kísérletek ezekben az országokban. Mégis úgy tűnik, senki sem tanul a más hibájából, hanem inkább ismétli azokat. A forradalmak exportja, - beleértve a demokrácia exportját is- továbbra is folyatódik.

Elégségesnek tűnik Közel-Kelet és Észak-Afrika területén uralkodó állapotokat szemügyre venni, mint ahogy az előttem szóló kolléga is említette. A szociális és politikai változások már jó ideje aktuálisak voltak ezekben a régiókban, és az ott élő emberek is változásokat akartak. Ám mi történt valójában? Az agresszív külső beavatkozás ahhoz vezetett, hogy az állami intézmények reformja és az élet feltételeinek javítása helyett egyszerűen mindent leromboltak. A demokrácia győzelme és a fejlődés helyett erőszak, szegénység, szociális katasztrófa jött. Az emberi jogok és az élethez való jog egyáltalán nem számított.

Megkérdezném azokat, akik ezt a helyzetet előidézték, legalább most értik már, hogy mit is műveltek ott?

Attól tartok, hogy ez a kérdés megválaszolatlanul elenyészik a levegőben, hiszen az a a politika, amelynek alapja az önteltség, a saját kiválasztottságban és büntethetetlenségben való korlátlan hit nem válaszolhat erre a kérdésre. Észak-Afrika és a Közel-Kelet régióiban kialakult hatalmi vákuum nyilvánvalóan beszippantotta azt az anarchiát, a terrort és extremizmust amelynek ma mindannyian tanúi vagyunk. Az úgynevezett „Iszlám Állam" zászlaja alatt már több tízezer fegyveres harcos gyűlt össze. Sokan közülük egykori iraki katonák, akiket a 2003-as puccs után egyszerűen az utcára löktek. Újoncokat Líbia szállít, amelynek államiságát az ENSZ Biztonsági Tanácsának 1973-as határozata ellenére lerombolták. A radikálisok közül ma sokan az úgynevezett mérsékelt ellenzék sorait erősítik, akiket a Nyugat közvetlenül támogat. Felfegyverzik, kiképzik őket, majd azok szépen átsétálnak az IÁ soraiba harcolni.

Természetesen az Iszlám Államra is vonatkozik, hogy nem a semmiből jött létre.Kezdetben a „renitenskedő" államok elleni fegyverként használták és dédelgették őket, Szíriában és Irakban támaszpontokat teremtettek nekik. Ezen országokban az IÁ ma már jelentősen kiszélesítette befolyási területeit, sőt az egész iszlám világra ki akarják terjeszteni a befolyásukat, és nem már ez sem elég nekik, láthatóan már ezzel sem érik be. A helyzet több mint válságos, több mint veszélyes. Ebben a helyzetben kevés a szép, a nemzetközi terrorizmusról csengő deklarációkat hangoztatni, és ugyanakkor behunyni a szemet amikor a terrorizmus finanszírozása és a terroristáknak nyújtott segítség csatornáira bukkanunk, a kábítószer csempészetből származó jövedelmek forrásai válnak ismertté, vagy az illegális olajkereskedelem nyomait látjuk, illetve a fegyverkereskedelem titkos útjaira bukkanunk. Ugyanígy elfogadhatatlan, hogy az extremista csoportokat saját politikai céljaink elérésére használjuk, reménykedve, hogy majd később valami módon leszámolunk velük, azaz egyszerűen likvidáljuk őket. Aki így cselekszik, vagy úgy véli, hogy ez az út járható annak azt mondanám:

Tisztelt Uraim! Kegyetlen de nem buta és primitív emberekkel játszanak veszélyes játékot, akik nem ostobábbak önöknél, és még egyáltalán nem dőlt el, hogy ki kit használ ki saját céljainak elérésére. Ennek bizonyító erejű példája a mérsékelt ellenzék által a a terroristák számára átadott fegyverek sorsa.

Úgy vélem, hogy a terroristákkal való legcsekélyebb mértékű játszadozás, sőt felfegyverzésük nem csak rövidlátó, de tűzveszélyes politikai játszma is egyúttal. A lehetséges következmények:

kritikussá válik és megnő a terrorveszély világszerte, egyre újabb és újabb világrészeket gyűrve maga alá.

Annál is inkább, mivel az IÁ kiképzőtáboraiban a világ sok nemzetéből, többek között Európából származó harcosok kapnak kiképzést. Sajnos tisztelt kollégáim Oroszország sem kivétel. Megengedhetetlen, hogy ezek a vér szagát és ízét már megkóstolt fejvadászok hazájukba hazatérve ott folytassák ahol „fekete munkájukat" befejezték. Mi nem ezt akarjuk, ezt senki sem akarhatja, úgy vélem.

Oroszország mindig a terrorizmus ellen foglalt állást függetlenül annak minden megjelenési formájától. Ma Iraknak és Szíriának, valamint a régió más országainak nyújtunk haditechnikai segítséget, ők is ma terrorista csoportok ellen harcolnak.

Számunkra mérhetetlenül nagy hiba lett volna, ha nem nyújtunk segítséget a szíriai kormánynak, a hadseregnek, amely ma bátran harcol a terrorizmus ellen.

Nyilvánvaló, hogy Asszad elnök hadseregén és a kurd önkénteseken kívül reálisan tekintve ma senki sem harcol az IÁ és más terrorista csoportok ellen. Jól ismerjük a régió problémáit és ellentmondásait, de a reális helyzetet kell alapul venni a cselekvéshez.

Tisztelt Kollégák!

Ki kell jelentenem, hogy a dolgok általunk demonstrált egyenes és őszinte megközelítését az utóbbi időben sokak arra használták fel, hogy Oroszországot új, növekvő ambíciókkal vádolják meg, közben elrejtve saját valóban növekvő ambícióikat. Ám nem Oroszország ambíciói a lényeg ma, hanem az, hogy nem lehet tovább tűrni azt ami a világban folyik. Valójában mi nem az ambíciókra apellálunk, hanem a nemzetközi jogra épülő közös értékekre és érdekekre. Erőinket egyesíteni kell az előttünk álló újfajta problémák megoldására, és valódi, széles, nemzetközi antiterrorista koalíciót kell megteremteni. Ugyanúgy, mint annak idején a Hitler-ellenes koalíció képes volt a különböző erőket egyesíteni a közös cél érdekében,hogy szembeszegüljön a nácikkal, a gonosz és embergyűlölő rendszerrel. A mai koalíció vezető ereje a muzulmán országok, hiszen az IÁ nem csak közvetlen fenyegetést jelent ezekre az országokra nézve, hanem véres tevékenységével megszentségteleníti az egyik legnagyobb világvallást, az iszlámot. A terroristák ideológusai kiforgatják ezen vallás valódi, humanitárius értékeit.

Szeretnék a muzulmán vezetőkhöz is kéréssel fordulni. Ma nagyon fontos az önök személyiségének súlya, az iránymutatás jelentősége. Meg kell óvni az embereket, akiket a terroristák a soraikba hívnak, megóvni őket a meggondolatlan lépésektől. Akiket különböző okok miatt már sikerült becsapni, és már a terroristák soraiban harcolnak, vissza kell vezetni a normális életbe, le kell tétetni velük a fegyvert, befejezni a testvérgyilkos háborút.

Oroszország, mint a Biztonsági Tanács soros elnöke már a közeljövőben külügyminiszteri értekezletet hív össze a Közel-Keleten uralkodó káosz megoldásának ügyében. Mindenekelőtt olyan javaslat kidolgozásához fogunk hozzá, amely azon erőket fogja egybe, akik már most is harcolnak az Iszlám Állam és más terrorista csoportok ellen. Megismétlem, ez csakis az ENSZ alapszabályainak alapján történhet. Úgy számítjuk, hogy a nemzetközi közösség képes átfogó stratégiát kidolgozni a Közel-Kelet politikai stabilitásának megteremtéséhez. Akkor talán nincs is rá szükség, hogy menekülttáborokat építsünk.

A harcok elől menekülők áradata először a szomszéd országokat árasztotta el, majd Európát is. Százezrekről, később akár milliókról lett szó. Ez nem más, mint egy újkori, keserű népvándorlás és nehéz lecke mindannyiunk és Európa számára is.

Szeretném aláhúzni, hogy a menekültek mindenképpen együttérzést és támogatást érdemelnek. A probléma megoldása viszont csak ott lehetséges, ahol kialakult, vissza kell állítani az államiságot, az állami struktúrák és intézmények megerősítésével, ahol az még lehetséges és ismételt megteremtésével ott ahol csak ily módon lehet azt újjáépíteni. A nehéz helyzetbe került országok számára a segítség jellege lehet katonai,

gazdasági, és akár anyagi jellegű is, beleértve azokat az embereket is, akik a nehézségek ellenére nem hagyták el szülőföldjüket. Magától értetődik, hogy semmiféle segítséget nem lehet ráerőltetni ezekre az országokra, csakis az ENSZ alapokmányai szerint szabad eljárni. Minden ami ezen segítség keretein belül a nemzetközi jog alapján történik az ENSZ támogatását kell hogy élvezze, és minden ami ellentmond ezeknek az alapelveknek, az nem valósulhat meg.

Mindenekelőtt Líbia állami struktúráit kell helyreállítani, Irak új kormányát kell támogatni, és mindenféle segítséget meg kell adni Szíriának.

Tisztelt Kollégák!

A nemzetközi közösség számára ma is a legfontosabb feladat az ENSZ égisze alatt a világbéke, a globális és regionális stabilitás megőrzése. Álláspontunk szerint az egységes és oszthatatlan biztonság terének megőrzéséről van szó, amely nem csak egyes kiválasztottaknak, hanem mindenki számára jelenti a biztonságot. Igen, ez hosszadalmas, bonyolult és nehéz munka, de nincs alternatívája. Ugyanakkor látnunk kell, hogy egyes kollégáink még mindig a hidegháborúra jellemző blokkok szerint felosztást, és új geopolitikai terek megszerzését tartják elsődleges feladatuknak. Először lefektették a NATO kiszélesítésének alapjait. Kérdezem, miért volt erre szükség, ha már nem létezik a Varsói Szerződés és a Szovjetunió? Ennek ellenére a NATO nem csak hogy megmaradt, de tovább terjeszkedik, katonai infrastruktúráit is beleértve.

Következő lépésként a posztszovjet államokat állították választás elé, a Nyugattal vagy a Kelettel tartanak a továbbiakban? Ez a konfrontációs logika előbb vagy utóbb de mindenképpen komoly geopolitikai krízisbe kellett hogy torkoljon. Ez történt tulajdonképpen Ukrajnában, ahol a lakosság nagy részének a regnáló hatalom felé irányuló elégedetlenségét kihasználva fegyveres puccsot provokáltak ki, amelynek következményeként polgárháború robbant ki. Meg vagyunk győződve róla, hogy ezt csak a minszki egyezmények pontjainak megvalósítása útján lehet megoldani.

Fegyverrel, erőszakkal fenyegetésekkel lehetetlen Ukrajnát egybetartani, pedig ez ma feltétlenül szükséges. A Donbásszban élők érdekeit is figyelembe kell venni, választásukat tiszteletben kell tartani, egyeztetni kell velük a további lépéseket, úgy ahogy a minszki egyezményekben le van fektetve az állam politikai berendezkedésére vonatkozóan. Ez a záloga annak, hogy Ukrajna mint civilizált állam, és mint az Európa és Eurázsia között kiépülő gazdasági és biztonsági térséget összekötő kapocs lehessen, lehetőséget teremtve a további fejlődésnek.

Hölgyeim és Uraim!

Nem véletlenül említettem a közös gazdasági tér témáját. Nemrég még úgy tűnhetett, hogy a gazdaság, ahol objektív piaci viszonyok uralkodnak, létezni tud választóvonalak nélkül, átlátható és közösen kidolgozott szabályok szerint, többek között a WTO elvei alapján együttműködve, hiszen ezen elvek alatt a szabad kereskedelmet és befektetéseket értjük, a nyílt konkurenciát. Ugyanakkor azt kell látnunk, hogy ma már

normának tűnik az egyoldalú szankciók gyakorlata, az ENSZ alapszabályával ellentétben. Ezek a szankciók nem csak politikai célokat szolgálnak, de jó fegyvereknek bizonyultak a piaci konkurencia eltávolítására is.

Még egy szimptómát szeretnék említeni mint a gazdasági egoizmus jellemző példáját. Egy sor ország úgy döntött, hogy a zárt, exkluzív gazdasági egyesülés útját választja. Az erre vonatkozó tárgyalások zárt körben, saját állampolgáraik, üzleti partnereik és a nyilvánosság kizárásával, teljes titoktartás mellett zajlanak. Azok az országok amelyeknek az érdekei esetleg sérülnének, semmilyen tájékoztatást nem kapnak ezekről a tárgyalásokról. Nyilvánvaló, hogy kész tények elé akarják őket állítani, és csak akkor derül majd ki, hogy a játékszabályokat már átírták, mégpedig újfent egyes kiválasztottak előnyére, és a WTO szabályainak teljes megkerülésével. Ez a jelenlegi kereskedelmi rendszerek egyensúlyának teljes felborulását jelenti, és a globális gazdasági tér feldarabolását idézi elő. A felsorolt problémák minden ország érdekeit sértik, és a világgazdaság perspektíváit kérdőjelezik meg. Ezért azt javaslom, hogy ezeket a kérdéseket vitassuk meg az ENSZ, a WTO és a G-20 szervezetek keretei között. Az exkluzivitás politikájával szemben Oroszország javaslata az, hogy regionális gazdasági projektek harmonizálásával, az integrációk integrációjával, az átlátható, univerzális elvekre épülő nemzetközi kereskedelem útján oldjuk meg ezeket a problémákat. Példaként az Eurázsiai Gazdasági Egyesülést hozhatnám fel, amely kínai kezdeményezésre kapcsolódik a Selyemút projekthez. Mi továbbra is nagy lehetőségeket látunk az integrációs folyamatok harmonizálásában ezen projekten belül az EÁGU és az EU számára.

Hölgyeim és Uraim!

Az emberiség jövőjének egészére kiterjedő problémák közül a klímaváltozást mint kihívást is meg kell említeni. Magunk részéről érdekelve vagyunk az ENSZ klímaváltozást taglaló konferenciájának eredményességében, amely ez év decemberében Párizsban lesz. Nemzeti hozzájárulásként csökkenteni kívánjuk a káros gázok kibocsátásának szintjét az 1990-ben mért szintre, 70-75%-ra. Ugyanakkor javaslom, hogy ezt a problémát tekintsük át részletesebben.

Lehetséges, hogy a károsanyag-kibocsátási kvóták megállapításával egy ideig elbagatellizálhatjuk a probléma megoldását, de alapjában nem oldjuk azt meg. Minőségileg más megközelítésre van szükség.

Természetazonos technológiák bevezetésére van szükség, amelyek kímélik a környezetet, azzal harmóniában vannak, és lehetővé teszik a bioszféra és az ember által létrehozott technoszféra közötti egyensúly megteremtését. Ez az egész bolygót érintő kihívás, úgy vélem, hogy már rendelkezünk azzal az intellektuális potenciállal, amely megoldást kínál erre a problémára. Mindössze egyesíteni kell erőinket, mindenekelőtt azokra az országokra gondolok, amelyek fejlett kutatási bázissal és kellő tudományos potenciállal rendelkeznek.

Javaslom, hogy az ENSZ keretein belül hozzunk létre egy olyan speciális fórumot, amely komplex módon vizsgálná meg természeti kincseink kimerülésével, az életterünk

szűkülésével és a klímaváltozással kapcsolatos kérdéseket. Oroszország kész mint a szervezők egyike részt vállalni ennek a fórumnak a létrehozásában.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim! Kollégák!

1946. január 10-én Londonban először gyűlt össze tanácskozásra az ENSZ plenáris ülése. Zoleto Anhel kolumbiai diplomata nyitotta meg az ülést, mint az előkészítő bizottság elnöke. Meglátásom szerint ő akkor igen szabatosan és lényegbevágóan foglalta össze azokat az elveket, amelyek szerint működnie kell ennek a szervezetnek. Ezek a jó szándék, intrikától és ravaszságtól való mentesség, az együttműködés szándéka. Oroszország hisz az ENSZ hatalmas lehetőségeiben, amelyek segítségével és amelyek által elkerülhetőek a globális konfrontációk és az együttműködés stratégiája válik uralkodó iránnyá. Más országokkal karöltve együtt törekszünk arra, hogy megerősítsük az ENSZ központi, koordináló szerepét. Együtt, közös erővel biztosíthatjuk világunk stabilitását és lehetőséget teremthetünk minden ország és nép fejlődésére.

Köszönöm figyelmüket!